

HỒI THỨ HAI

Vì Sâm Vương Toàn Trang Lâm Thảm Bởi Ân Tình Quyết Cứu Sư Nương

Lúc tỉnh lại gã chạm ngay tia mắt hiếu kỳ vẫn cố tình nhìn chòng chọc vào đầu đó ngay trên cơ thể gã. Chủ nhân của tia mắt hiếu kỳ do chẳng phải ai khác mà chính là nữ lang sư muội gã, cho nên gã thật sự kinh ngạc khi nghe nữ lang thân nhiên lên tiếng thừa nhận vẫn đang nhìn chăm chú vào gã:

- Nhị sư huynh có vết sẹo quá kỳ lạ ở ngay vùng tâm thất, muội chưa nhìn thấy bao giờ. Phải chăng từ lâu lắm rồi đã có nhân vật chủ ý lấy mạng nhị sư huynh? Nhưng nhờ may mắn nhị sư huynh vẫn toàn mạng, chỉ còn vết sẹo kỳ quặc lưu lại làm kỷ niệm.

Gã cự quậy như thể muốn che kín vết sẹo tương tự đã bị bỏng có vị trí nằm ngay vùng tâm thất đúng như sư muội gã vừa phát hiện. Tuy nhiên càng cự quậy gã càng nhận ra phần thân trên của gã chẳng hiểu sao hoàn toàn bị để trần. Thảo nào sư muội gã đã quá dễ dàng phát hiện và cứ nhìn mãi vào đó.

Gã đành tự bật ngồi lên co chân cao khỏi ngực, vừa để che đi vết sẹo trên phần thân trần đang làm gã ngượng ngùng, vừa tìm cách lên tiếng hỏi khỏá lấp:

- Sao chỉ có tam sư muội ngồi cạnh ngu huynh? Mọi người đâu cả rồi? Và ai đã giúp ngu huynh bình phục, được lai tỉnh như chưa hề bị thương tích?

Tam sư muội gã khẽ lắc đầu:

- Suốt năm năm qua, kể từ khi một cô nhi như muội được sư phụ thương tình cứu mang nuôi dưỡng và truyền thụ công phu Bách Thảo Trang cùng với nhị vị sư huynh. Có lần nào muội nhìn thấy nhị sư huynh dù có bị thương hay không cũng thế, lại được sư phụ hay sư nương ban cho linh đan trị thương? Nhị sư huynh là nhân vật có thể chất kỳ lạ, không phù hợp với bất kỳ linh đan diệu dược nào. Chính nhị sư huynh cơ hồ tự lai tỉnh. Và đây là điều muội muốn nhắc nhở nhị sư huynh. Hãy tự giải thích vì thế nào sư phụ cũng nêu nghi vấn, rằng nhị sư huynh kỳ thực có lai lịch thế nào và tại sao sau khi bị đại quái chưởng thương thì nhị sư

huynh dù chẳng cần bất luận ai giúp điều trị thương thế nhưng vẫn thừa bản lãnh tự hồi phục.

Gã chột đưa mắt tìm quanh:

- Nếu ngu huynh thật sự đã tự lai tỉnh thì cứ thế ngu huynh đáp lại mọi lời cất vấn dù của bất luận ai, chẳng cần gì ngẫm nghĩ tìm lời giải thích. Tuy nhiên, vậy thì ai đã cởi bỏ y phục phần thân trên của ngu huynh? Tam sư muội ư? Sao tam sư muội có thể tùy tiện và quên rằng đó là hành vi không nên, vì dù gì chúng ta cũng cần tuân thủ lễ giáo, nam nữ thọ thọ bất tương thân?

Tam sư muội gã phì cười:

- Có lúc nào muội dám quên dù chỉ một lời răn bảo giáo huấn luôn nghiêm khắc của sư phụ? Nhị sư huynh đâu cần thiết dùng thái độ hăm dọa đó nhắc nhở muội. Kỳ thực y phục của nhị sư huynh là do sư nương tự tay cởi, bảo là đã hỏng, cần tìm y phục khác cùng kích cỡ cho nhị sư huynh thay. Và theo muội đoán, có lẽ đã đến lúc mọi người từ một trấn thành nào đó cách đây không xa, quay lại ngay cho xem.

Gã lại ngạc nhiên:

- Sư nương vào trấn thành là để tìm y phục khác cho ngu huynh, vậy còn sư phụ và đại sư huynh thì sao? Há lẽ chỉ để tìm mỗi một vật nhỏ nhặt như thế vẫn cần bằng ấy người cùng hành động?

Sư muội gã giải thích:

- Như nhị sư huynh chưa kịp nhận ra chúng ta hiện đã thoát xa núi Trường Bạch? Trong Tam Quái Đông Hải đã có hai mất mạng. Dĩ nhiên còn lại một và tiếc rằng dường như một quái đó đang có bọn Hải Lưu Bang cùng theo chân. Do sư phụ ngại hành vi tìm thấy Sâm Vương Vạn Niên khó thể giữ kín nếu bị Hải Lưu Bang phát hiện nên đây là kế của đại sư huynh, được sư phụ cùng sư nương ưng thuận.

Gã cau mày nghi vấn:

- Là kế gì để có thể che giấu hành tung của Bách Thảo Trang chúng ta từng xuất hiện tại núi Trường Bạch? Và ai đã hạ thủ thêm đại quái, chỉ như thế mới tạm giữ kín, chẳng nhân vật nào có thể biết Sâm Vương Vạn Niên đã được bốn trang tìm thấy?

Sư muội gã nghi ngờ:

- Chính nhị sư huynh đã nhờ chiêu kiếm tối hậu hạ thủ đại quái ngay khi bị chưởng thương gây hôn mê. Há lẽ nhị sư huynh chẳng còn nhớ điều gì? Còn kế của đại sư huynh là vùi giấu thi thể bọn chúng, sau đó mọi người cùng ly khai núi Trường Bạch thật nhanh. Và chỉ một lúc nữa thôi, khi sư phụ sư nương cùng đại sư huynh quay trở lại, ắt nhị sư huynh sẽ thấy tất cả đều cải trang, thay thế mọi y phục từng mặc lúc tìm đến núi Trường Bạch. Sư phụ bảo chúng ta sẽ theo đường khác để quay về, hy vọng rằng sẽ chẳng một ai nghi ngờ hoặc dám nghĩ bốn trang Bách Thảo đã từng đến và tìm thấy Sâm Vương Vạn Niên tại núi Trường Bạch.

Vừa lúc đó có những tiếng vó ngựa từ xa xa nện dồn đến. Gã đưa mắt nhìn và phát hiện có cả thảy ba tuần mã nhưng chỉ duy nhất một kiện mã là có kéo theo một cỗ xe. Gã vụt hiểu:

- Có lẽ sư phụ vẫn nghĩ ngu huynh hãy còn hôn mê chưa tỉnh nên cỗ xa mã kia là dành cho ngu huynh?

Chính Lưu Vạn Thế đang tự thân điều động cỗ xa mã. Và Lưu Vạn Thế kinh ngạc bật kêu, cho dù hãy còn năm bảy trượng nữa mới đưa cỗ xa mã đến gần gã Phong Gia Liêm:

- Liêm nhi đã hồi phục? Do Xuân nhi chữa trị cho người ư?

Sư muội gã vội đáp:

- Chính nhị sư huynh tự lai tỉnh. Nhưng lạ lắm, sư phụ, nhị sư huynh còn bảo như chưa hề bị đại quái gây phương hại.

Sư nương gã là Sử Linh Yển lúc này cũng đã đưa thốt tuần mã chạy đến, ngừng vó ngay bên cạnh gã:

- Có thật như thế chẳng, Liêm nhi? Nếu là vậy sư nương biết làm thế nào với cỗ xa mã này?

Lưu Vạn Thế cũng dừng cỗ xa mã:

- Không hề gì. Vì với điều kỳ lạ tự xảy đến cho Liêm nhi, ta nghĩ Liêm nhi vẫn cần tạm ẩn thân trong cỗ xe và sẽ do Yển muội thay ta chăm sóc gã. Chúng ta đi thôi, hai thốt tuần mã sẽ do Xuân nhi - Thạch nhi cùng phân khai đi tiền hậu. Nhanh lên, đừng chần chừ nữa. Chỉ khi nào chúng ta an toàn hồi trang, ta mới thật sự yên tâm.

Sử Linh Yển vội nhảy xuống. Giao tuần mã cho Xuân nhi là tam sư muội của gã Phong Gia Liêm. Đoạn Sử Linh Yển lên tiếng hối thúc gã:

- Khó thể tin Liêm nhi dù không cần điều trị vẫn dễ dàng và nhanh chóng hồi phục nội thương. Hãy mau chui vào cỗ xe, sư nương quyết tìm hiểu minh bạch mọi điều. Nhanh nào.

Gã không dám trái lệnh. Vội cùng sư nương chui mất hút vào lòng cỗ xe. Sau đó đoàn nhân mã lập tức khởi hành, gấp rút quay về Bách Thảo Trang.

- Về đến nơi rồi! Vậy là chúng ta đã an toàn. Cung hỷ sư phụ cùng sư nương đã đắc thủ Vạn Niên Sâm Vương đúng như tâm nguyện.

Nhưng khác với tâm trạng nhẹ nhõm qua lời gã Phong Gia Liêm vừa bật thốt khi phát hiện đoàn nhân mã cuối cùng đã an toàn về đến Bách Thảo Trang và chẳng có bất kỳ một nhân vật khả nghi nào đuổi bám theo, sư phụ gã là Lưu Vạn Thế dù vẻ khẩn trương lo lắng quả thật chẳng còn nhưng việc về đến trang Bách Thảo lại khiến Lưu Vạn Thế có sắc mặt nghiêm nghị và nhất là trầm tư lạ.

Dù thế, mãi đến khi tất cả đã tiến hẳn vào trong trang, gã Phong Gia Liêm mới biết rõ nguyên do vì sao sư phụ gã lại có thái độ như thế.

Thoạt tiên là nhờ sư nương gã đột ngột lên tiếng, không phải nói với gã mà là với sư phụ gã, như thế này:

- Phu quân toan cứ thế này tra hỏi Liêm nhi? Đừng quên chúng ta còn chuyện khẩn yếu hơn, cần tiến hành càng nhanh càng tốt, không thể để chậm trễ, vì đêm dài thì thêm lắm mộng.

Gã chột dạ, ngược mắt nhìn sư phụ:

- Sư phụ có ý nghi ngờ về lai lịch đồ nhi? Thế chẳng phải sự thật đã như sư phụ cùng sư nương thổ lộ, rằng kể từ thừa lên năm, chính đồ nhi nếu không được nhị vị lão nhân gia thương tưởng thu nhận cứu mạng thì sinh mạng đồ nhi vị tất được kéo dài đến mãi tận hôm nay?

Sư phụ gã - Lưu Vạn Thế - chợt trầm giọng lên tiếng với thái độ không hài lòng:

- Tất cả bọn người đều là cô nhi do đích thân phu phụ ta đưa về cứu mạng. Dĩ nhiên lai lịch của bất kỳ ai trong bọn người đều là mối bận tâm khiến bọn ta vì mang thân phận sư phụ - sư nương không thể không lưu ý dò xét hầu giúp từng người bọn người minh bạch thân thế. Do vậy, điều ta nghi ngờ và lo lắng về người không hề liên quan đến lai lịch như người nghĩ. Trái lại chính là về những chiêu thức võ học người đã thi triển, đã hạ thủ được những nhân vật mà ngay cả ta cũng vị tất có đủ bản lĩnh hạ thủ. Đây mới là điều ta cần nghe người giải thích.

Gã giật mình:

- Sư phụ muốn ám chỉ điều đã xảy ra ở núi Trường Bạch? Lẽ nào đồ nhi không nên hạ thủ hoặc đại quái hoặc nhị quái.

Sư nương gã là Sử Linh Yển bỗng thở dài:

- Liêm nhi thật sự không rõ ý lão nhân gia đang muốn hỏi gì sao? Sẽ chẳng có lời nào trách mắng hoặc nghi ngờ nếu Liêm nhi dừng dùng võ công nào khác ngoài những gì do ta cùng sư phụ truyền thụ khi tận lực kết liễu đại quái - nhị quái. Tại sao thế. Liêm nhi?

Gã vội quỳ phục người xuống và lần lượt đưa ánh mắt tìm, mong tìm thấy sự đồng tình hoặc đồng cảm của hai huynh muội đồng môn là đại sư huynh cùng tam sư muội. Gã kêu:

- Đã gần mười năm năm qua được nhị vị lão nhân gia nuôi dưỡng và truyền thụ võ học, có đại sư huynh và tam sư muội đây mình chứng, đồ nhi làm gì có cơ hội luyện công phu nào khác ngoài sở học do chính nhị vị lão nhân gia chỉ điểm. Có chăng thì chỉ là...chỉ là...

Lưu Vạn Thế lạnh lùng gằn giọng:

- Là thế nào? Sao ngươi không nói tiếp? Trừ phi ngươi thực sự có điều ám muội, bấy lâu nay vẫn có ý che giấu ta?

Gã sợ hãi, giập đầu trước sư phụ gã như tể sao:

- Xin sư phụ minh xét. Đây là đồ nhi có dựa theo công phu được sư phụ chỉ điểm, tự biến cải một ít để luyện theo ý riêng. Và đồ nhi không hề nghĩ đó là hành vi ám muội hoặc có thể đắc tội với nhị vị lão nhân gia.

Sử Linh Yển cau mày:

- Liêm nhi nói thật? Vậy Liêm nhi nghĩ thế nào khi tùy tiện biến cải những công phu võ học do ta cùng sư phụ Liêm nhi trao truyền?

Gã ngẩng đầu lên nhìn sư nương:

- Đồ nhi vẫn biết phận sự của bọn đệ tử là cố gắng lĩnh hội càng nhiều càng tốt mọi chiêu thức do nhị vị lão nhân gia kiên trì chỉ điểm. Nhưng sau khi đã luyện đến thuần thục, đồ nhi vì còn thừa thời gian nên không thể không để mắt nhìn những lần sư phụ cùng sư nương hợp diễn Song Kiếm Yển Oanh tuyệt kỹ. Và qua đó, cũng chẳng rõ vì sao đồ nhi lại có ý nghĩ là đem những gì thấy ghép vào các

chiêu thức đã luyện. Có thể chỉ để phần nào khuây khỏa. Chứ kỳ thực đồ nhi nào biết những hành vi này lại khiến nhị vị lão nhân gia giận dữ và nghi ngờ.

Lưu Vạn Thế cũng cau tít đôi mày:

- Chẳng phải người có ý định bội phản, toan tách khai để sau này lập một gia phái khác có đường lối võ học riêng ư?

Gã thêm sợ hãi, lại tiếp tục giập đầu trước sư phụ gã:

- Đồ nhi nào dám, hướng hồ vẫn chưa báo đền công ân dưỡng dục to như trời bể của nhị vị lão nhân gia.

Bổng Lưu Vạn Thế thở dài:

- Bốn trang Bách Thảo sau gần mười năm tồn tại, mặc dù được phu phụ ta cố gắng hoặc nỗ lực thế nào thì vẫn là một tiểu gia phái không đáng kể trên giang hồ, nhất là so với những đại phái hữu danh như Thiếu Lâm - Võ Đang. Đến như Tam Quái Đông Hải chỉ là hàng cao thủ đệ nhị lưu, ấy thế mà bốn trang vẫn chưa phải đối thủ. Thế cho nên mới có chuyện bốn trang quyết một phen thay đổi, bằng cách cố tìm cho bằng được Sâm Vương Vạn Niên và may thay đã toại nguyện. Có kết quả này đại công là ở Phong Gia Liêm người. Nhưng nếu xét công để bù tội thì chưa đủ, hướng hồ bản thân ta vẫn chưa thật sự tin hoàn toàn vào lời giải thích của người. Vậy nên ta có quyết định thế này, dành biệt giam người một thời gian...

Sử Linh Yển vụt kêu:

- Phu quân nữ nào quá khắt khe với Liêm nhi? Vì theo muội...

Lưu Vạn Thế mỉm cười và đưa mắt nhìn Sử Linh Yển:

- Phu phụ ta là đôi người hiếm muộn, khiến sau thời gian dài chung sống vẫn chưa có lấy một hậu tự nối dõi. Thế nên ta thừa hiểu lòng Yển muội dẫu yêu và thương tưởng các đệ tử như thế nào. Nhưng ý ta không hẳn muốn trừng phạt Liêm nhi. Trái lại chỉ tạo cơ hội cho Liêm nhi có thời gian ngẫm nghĩ. Và nếu có thể thì gã diễn đạt lại sau khi thật sự thức ngộ hoặc thấu triệt toàn bộ mọi chiêu thức đã tự biến cải. Biết đâu nhờ đó, cùng với Vạn Niên Sâm Vương chúng ta vừa đắc thủ, sẽ không bao lâu nữa Bách Thảo Trang ắt có cơ hội gương danh thiên hạ và lưu thanh sử, đúng như ngoại hiệu chúng ta đã tự chọn là Yển Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sử được kết hợp từ tính danh của Lưu Vạn Thế ta cùng tên của muội là Sử Linh Yển.

Và khi dứt lời, với cảm nhận đã thuyết phục được Sử Linh Yến, Lưu Vạn Thế lập tức hạ lệnh cho hai đệ tử còn lại:

- Thạch nhi, Xuân nhi mau đưa Liêm nhi đến hậu trang, tạm an trí vào gian từ đường Lưu gia.

Nhưng khi Phong Gia Liêm đã được đưa đi, Sử Linh Yến bấy giờ mới lên tiếng, tỏ ý không tán thành quyết định của Lưu Vạn Thế:

- Đây là lúc chúng ta đang cần người, phu quân có quyết định này e không phù hợp.

Lưu Vạn Thế hỏi ngược lại:

- Yến muội lo sợ sẽ có khách không mời vãn đến nhất là nhằm vào lúc chúng ta cần khẩn trương dùng Sâm Vương Vạn Niên luyện nên linh đan bồi nguyên?

Sử Linh Yến nhẹ gật đầu:

- Tuy chúng ta đã an toàn hồi trang và rõ ràng không có dấu hiệu bị bắt luận ai phát hiện hành tung, nhưng không hiểu sao kể từ lúc đặt chân vào đây đến giờ tâm trạng muội vẫn cứ thắc thỏm tởm hồ hởi cảnh báo sắp có điều bất tường ập đến.

Lưu Vạn Thế vụt cười lạnh:

- Chúng ta đã thay đổi trang phục, cũng đã theo lối khác để quay về gia trang. Phần ta thật sự không ngại sẽ bị địch nhân quấy rầy. Trái lại mối lo chính yếu của ta vẫn là từ Liêm nhi.

Sử Linh Yến ngơ ngác:

- Phu quân không những không tin vào lời giải thích thật sự rất hợp lý của Liêm nhi mà dường như càng lúc càng thêm nghi ngờ. Muội có thể hỏi nguyên nhân vì sao chẳng?

Lưu Vạn Thế chột hạ thấp giọng:

- Yến muội còn nhớ hoàn cảnh lúc chúng ta ưng thuận thu nhận và cứu mang Liêm nhi? Nữ nhân đã trao Liêm nhi cho chúng ta mặc dù khi đó đã bị nội thương nghiêm trọng chỉ còn cách cái chết không xa, nhưng rõ ràng vẫn là một nội gia cao thủ có bản lãnh thượng thừa. Lai lịch thật sự của Liêm nhi là thế nào? Vì sao Liêm nhi có tư chất quá miễn tiệp. Học một biết mười khiến bản thân ta vì không ít lần lo ngại nên thường khi vẫn giấu bót, chẳng dám chỉ điểm tường tận toàn bộ sở học cho Liêm nhi? Và nào đã hết, Liêm nhi còn bộc lộ một thể chất kỳ

lạ, tuy khắc kỷ đến không thể phục vào người bất kỳ loại linh đan nào nhưng vẫn có thể tự bình phục mọi thương thế mà chẳng cần ta hoặc muội giúp gã trị thương, ta cảm thấy rất lo lắng về gã.

Sử Linh Yến không đồng tình:

- Nhưng nữ nhân ấy dường nào cũng đã chết. Nếu không, lẽ nào suốt mười năm năm qua không một lần quan tâm quay lại tìm chúng ta, nhất là khi chúng ta chưa một lần thay đổi chỗ trú ngụ? Huống hồ tính danh của Liêm nhi là do chúng ta tự đặt, chỉ dựa vào mỗi chữ Phong từ câu nói phần nào quá mơ hồ của người phó thác. Thế nên theo muội nghĩ Liêm nhi không chỉ là đệ tử mà còn hơn thế nữa, có thể bảo cũng là dưỡng tử của chúng ta. Liêm nhi có tư chất miễn tiệp sẽ là phúc phần giúp chúng ta sau này cùng giương danh thiên hạ. Riêng về thể chất khác lạ của Liêm nhi há chẳng phải chính vì điều đó muội mới đồng ý với phu quân. Tận dụng điều kỳ lạ này của Liêm nhi để giúp chúng ta một phen phát hiện và thủ đắc Sâm Vương Vạn Niên hay sao? Tóm lại muội không hề lo ngại về phần Liêm nhi chỉ tin rằng nhờ Liêm nhi Bách Thảo Trang mai hậu sẽ có uy danh hiển hách quyết không chịu kém thất đại phái, huống hồ nếu so với Hải Lưu Bang chỉ là lũ ô hợp do bạo phát ắt sớm bạo tàn.

Lưu Vạn Thế lại thở dài:

- Nhưng Liêm nhi đã quá tùy tiện, tự ý cải biến những võ học do ta cùng muội truyền thụ. Và điều này chưa gì đã giúp gã đạt một ít thành tựu hơn cả hai chúng ta. Hãy nghĩ xem, giáo huấn gã vạn nhất sau này dĩ nhiên phần gã cũng mỗi ngày mỗi tinh tiến võ học, nếu gã bội phản và có tà tâm chúng ta không còn cơ hội chế phục gã thì sao? Đây là điều duy nhất khiến ta lo ngại. Mong muội hiểu rõ nỗi khổ tâm ấy của ta.

Sử Linh Yến phì cười:

- Đã mười năm năm dài Liêm nhi luôn sống cạnh chúng ta, tâm địa gã thế nào muội là người hiểu rõ hơn ai hết. Cũng như Xuân nhi và Thạch nhi, muội quả quyết Liêm nhi sẽ không bao giờ để chúng ta thất vọng. Hai ta thật may mắn khi có đến ba đệ tử cho dù đều là cô nhi nhưng lại có tâm địa trung hậu và thuần lương như nhau. Phu quân chớ quá lo hão.

Lưu Vạn Thế chợt thở ra nhẹ nhõm:

- Nếu là vậy thì được rồi. Hãy tạm để Liêm nhi chịu khuất tất một thời gian, cũng là cách giáo huấn để bọn đệ tử nhận thức chúng ta thương chúng thì có

thương nhưng thượng lệnh thì bao giờ cũng là thượng lệnh, phải luôn bất khả vi kháng. Được chứ?

Sử Linh Yển miễn cưỡng tán đồng:

- Miễn đừng quá kéo dài. Vì theo đã bàn định cùng lắm là vài ba ngày nữa chúng ta cần phải bế quan luyện thần đan từ Sâm Vương Vạn Niên. Tất yếu không thể thiếu phần Liêm nhi trong việc cảnh giới tuần phòng ngăn cản mọi kẻ không ai mời vẫn đến.

Lưu Vạn Thế gật đầu:

- Ta chấp thuận. Vì kỳ thực ta chỉ cần bấy nhiêu đó mà thôi. Nào, muội hãy mau giúp ta chuẩn bị cho việc luyện thần đan.

Kể từ lúc đó Bách Thảo Trang vốn dĩ chỉ có năm người lưu ngụ nên vắng vẻ thì bấy giờ càng thêm yên ắng hơn.

Nhưng dự cảm của Sử Linh Yển bỗng hóa thành sự thật. Ngay vào đêm đầu tiên của ngày mọi người ngỡ là đã an toàn hồi trang.

Do không tài nào ngủ được Phong Gia Liêm dù đang cố nằm yên thì hai mắt vẫn mở trừng trừng nhìn mãi vào ba chấm đỏ lung linh để chờ xem khi nào thì chúng tắt.

Nhưng Phong Gia Liêm thật tâm không hề mong những chấm đỏ ấy tắt thì bản thân sẽ được một giấc ngủ yên ngon lành. Trái lại thì có, vì gã biết rằng những đốm sáng cháy đỏ ấy chính là những nén hương do tay gã tự thắp lên vào lúc chiều nhập nhoạng thay cho ánh đèn, khi hiểu rằng nơi gã đang tạm ngụ vì là gian từ đường của Lưu gia, lại còn là nơi được dùng để tạm giam gã, thế nên gã không được quyền đòi hỏi hoặc yêu sách ai đó đem đến cho gã một đĩa đèn hay vật gì khác thay thế để thắp sáng. Vậy là gã đành tạm hài lòng với những chấm đỏ lung linh thủy chung phát sáng từ các nén hương. Đã thế, lúc thắp hương gã còn lầm thầm khẩn vái trước những bài vị của liệt tổ liệt tông Lưu gia rằng gã dâng những hương trầm với lòng thành kính, quyết không vị ngại tối nên cố tình thắp lên thay cho ánh đèn. Và cũng vì điều đó gã tự nhủ nếu đã ngủ thì thôi, một khi hãy còn thức thì ngay khi những nén hương ấy cháy tàn gã vẫn phải cặm cụi thắp tiếp những loạt hương khác cũng với tấm lòng thành kính tương tự.

Cuối cùng ba chấm đỏ lung linh ấy cũng lần lượt tắt lịm. Đây là lúc gã Phong Gia Liêm vẫn không tài nào ngủ được. Gã đành lồm cồm đứng lên, tự mày mò trong đêm tối, vừa tiến đến trước những bài vị vừa lấy tay sờ soạng tìm cho được những vật dụng cần thiết đã được gã biết trước là sẽ tìm thấy ở đâu.

Và khi đã tìm thấy, một tay gã cầm sẵn ba nén hương hãy còn trong phong bao tay còn lại thì được gã nhẹ nhàng bật hỏa tập.

"Xoạch!!"

Tiếng bật hỏa tập tuy nhỏ nhưng tự bản thân gã vẫn cảm thấy giật mình do không ngờ trong đêm thanh vắng tiếng động lại trở nên quá lớn. Nhưng dù sao gã cũng không thể để hỏa tập cháy sáng quá lâu. Gã đưa hai tay vào gần nhau cho ba nén hương bắt cháy dần vào ngọn hỏa quang hùng hực của hỏa tập.

Ánh lửa từ ngọn hỏa tập lúc này vì được tiếp thêm mỗi là những nén hương nên tạo thành một quầng lửa cháy có ngọn, hắt thật sáng vào những bài vị. Và không hiểu có phải do ngẫu nhiên hay chẳng mà gã tình cờ phát hiện ở một bài vị giữa lớp giấy bồi được dùng như khung cứng và lớp lụa phủ bên ngoài dùng để lưu lại tính danh của vị tiền nhân đã khuất của Lưu gia đường như còn có thêm một lớp nữa ở giữa.

Và phát hiện như thế thì cũng là lúc những nén hương tự ngừng cháy sáng chỉ còn lại ba chấm đỏ leo lét tỏa hương trầm ngọt ngào. Gã đành thu tắt hỏa tập, nghiêm cẩn đưa ba nén hương lên cao khỏi đầu, sau đó thì thành kính cắm tất cả vào bát hương có sẵn.

Chợt từ phía sau gã đột ngột phát lên một câu nói mỉa mai:

- Theo ta biết người chỉ là đệ tử của Lưu Vạn Thế, một kẻ vô dụng không hơn không kém, thì lẽ nào người lại thật tâm khi thắp hương thành kính trước những vật vô tri vô giác kia?

Gã giật mình. Và theo bản năng toan quay lại, chợt gã nghe giọng mỉa mai kia ra lệnh cho gã:

- Đứng mạnh động. Dù quay lại để nhìn ta người cũng chẳng có tư cách. Tốt nhất cứ đứng nguyên vị và đáp thật minh bạch theo từng lời ta hỏi.

Gã không cảm thấy lo lắng, chỉ thật sự kinh ngạc mà thôi:

- Tôn giá là ai? Làm thế nào có thể ngang nhiên xuất hiện ở đây, nhất là vào lúc đêm đã quá khuya như lúc này? Trừ phi ở bốn trang, ngay bên ngoài kia đã thật sự diễn khai nhiều bất lợi.

- Hừ! Người nghĩ ta có bốn phận đáp lời người? Đừng làm ta khích nộ, sẽ chẳng thuận lợi cho tính mạng người. Nói mau, người là Phong Gia Liêm, đồ đệ thứ hai của kẻ chẳng biết trời cao đất dày là thế nào, dám cuồng ngạo tự xưng là Yến Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sử. Đúng chẳng?

Phong Gia Liêm rung động:

- Bốn trang thủy chung vẫn hiếm khi cùng ngoại nhân giao du hoặc qua lại, phải chăng tôn giá vì có sẵn mưu đồ nên đã âm thầm dò xét nội tình bốn trang?

- Người không tiếc mạng sống? Sao cứ mãi hỏi ta thay vì theo cảnh ngộ hiện tại bốn phận của người chỉ là đáp lời? Nhưng không sao để người tâm phục khẩu phục và nhất là được yên tâm nhắm mắt, ta chấp thuận cho người minh bạch đôi điều. Đây là ta đến đây chỉ vì quan tâm một vật, nghe bảo đã do người nên phụ Lưu Vạn Thế vừa đắc thủ ở núi Trường Bạch.

Gã bàng hoàng:

- Các hạ là viện thủ được nhân vật còn lại trong Tam Quái Đông Hải thỉnh cầu tiếp lực báo thù? Nếu vậy bang Hải Lưu đêm nay xuất hiện quyết không chỉ có một mình các hạ? Sư phụ ta và kể cả toàn trang Bách Thảo có phải đã bị lũ Hải Lưu Bang các người tận diệt?

Như giúp gã hiểu rõ hơn, ngay khi gã vừa dứt lời thì từ xa xa giữa đêm trường bỗng âm âm vọng đến mấy loạt cười lạnh lùng tàn khốc.

Vừa bị những loạt cười này lọt vào tai gã chợt giật nảy lên, không vì hoảng sợ mà chỉ cảm nhận đang bị cơn xúc nộ tột cùng hiển hiện và ngự trị toàn bộ tâm trí. Thế nên khi giật nảy người, gã nhân đó chộp luôn ba nén hương vừa mới cầm trước mặt. Gã vừa quay lại vừa nghiêng người thật nhanh về bên tả của gã.

Và đúng như gã đã mơ hồ thẩm đoán, lập tức giữa bóng đêm có một lực đạo xuất phát quật ào theo phương hướng gã vừa cố tình ngả nghiêng người.

"Vù..."

Nhưng vì chỉ là một kế mọn của gã bất ngờ nghĩ ra nên thật nhanh gã lại nghiêng người trở lại nguyên vị, nhân đó gã dùng ba nén hương thay cho trường kiếm, xuất thủ ngay một chiêu, chọc cả ba nén hương vào một chỗ được gã đoán chính là khuôn mặt của đối phương. Gã còn thét một tiếng thị uy:

- Xem kiếm!

"Vù..."

Nào ngờ ngay lập tức gã nghe tiếng đối phương hừ lạnh:

- Người khá linh hoạt đấy, nếu không muốn nói là giảo hoạt. Nhưng tiếc thay bản lãnh người không chỉ kém mà đến cả vũ khí đang dùng cũng chẳng là trường kiếm như người cố tình dọa ta. Hừ, vậy thì đây là số phận của người. Đỡ!

"Bùng!"

Gã bị chấn động và còn tệ hơn khi phát hiện cả ba nén hương trên tay gã đều bị lực đạo của đối phương chấn gãy vỡ vụn.

Nhưng dù thế, theo bản năng cầu sinh gã chột nhận ra những chân hương bằng gỗ vẫn nằm trong tay, vậy là bằng phản ứng cuối cùng, gã ném cả ba chân hương ấy vào đối phương:

- Bản lãnh ta tuy kém nhưng với khung cảnh tối mịt thế này vị tất lão đủ tư cách lẫn mục lực để tự cho có quyền định đoạt số phận ta. Trúng!

"Vù..."

Quả nhiên cảnh quan xung quanh vì bị màn đêm dày buông phủ nên song phương khó lòng nhận biết những động thái cử chỉ của nhau. Và điều này khiến cho gã cũng chẳng biết đối phương đang có định ý gì. Gã chỉ biết lúc gã ném tất cả ba ngọn chân hương thì cùng lúc đó lại xuất hiện thêm một chấn lực lao ập vào gã.

"Ầm!!"

Gã bị chấn lúi thật mạnh, và vào đầu đó tương tự án hương làm gã ngã và bị nhiều vật dụng rơi tán loạn lên khắp thân.

" Bộp bộp... rào rào rào..."

Nhưng bù lại, gã nghe tiếng đối phương kêu đau rõ to:

- A...ngươi cũng biết sử dụng ám khí?!

Nhờ đó gã biết phản ứng ném những chân hương của gã dù cầu may nhưng vẫn thu được kết quả. Gã phấn khích vì điều này là tâm trạng giúp gã tạm quên đau. Thế nên, thật nhẹ nhàng gã từ từ rút kiếm cầm trên tay và thủ sát người.

Chợt khi đó vẫn từ xa xa càng lúc càng vọng đến nhiều tiếng gào quát loạn xạ, là những thanh âm náo động chỉ hiện hữu khi thật sự có diễn khai một trường huyết sát đầm máu.

Và có lẽ những loạt gào quát này làm cho đối phương của gã Phong Gia Liêm như tăng thêm thái độ khẩn trương. Bằng chứng là gã cảm nhận cũng như phát hiện có nhiều loạt chưởng kinh đang dồn dập quật vào phương vị gã đang ngã nằm.

"Ào...ào..."

Những vật vô tri vô giác đang đè chồng lên gã chính là những nạn nhân đầu tiên của các loạt chuỗi kinh nọ.

"Ầm!!"

"Rào rào..."

Nhiều vật dụng bị vỡ tung, chấn bay tán loạn, vô tình giải thoát gã khỏi đồng vật dụng vô tri. Gã lặng lẽ thủ kiếm và từ từ đứng lên. Nào ngờ đúng lúc đó lại một loạt chuỗi kinh nữa cuộn ập đến, chấn thật mạnh vào gã.

"Bùng!!"

Lần này toàn thân gã mới thật sự bị chấn động khiến gã chẳng thể không học lên một tiếng đau đớn:

- Hự!

Đối phương cười:

- Người hãy mau nói lời vĩnh biệt vì chẳng còn mong nhìn thấy ánh dương quang ngày mai. Ha...Ha...

Và có một vật vừa nhọn vừa nóng bỏng chợt xuyên nhanh vào bờ vai gã.

"Soạt!!"

Gã không nghe đau, chỉ cảm thấy lạnh giá khắp toàn thân, kể cả nhận thức cũng hóa thành băng tuyết. Để từ miệng gã bật lên chuỗi tiếng gào thật dài:

- A...a...

Đối phương vẫn cười đắc ý:

- Ha...Ha...

Nghe loạt cười này làm nhận thức gã quay trở lại. Và chẳng hiểu do điều gì xui khiến gã bất chợt tự ngã bật ngửa về phía sau, miệng vẫn kêu vẫn gào:

- A...a...

Nhưng thật ra lúc đã ngã xuống, gã vì vẫn còn sống nên thanh kiếm trong tay cứ hờm sẵn, chỉ chờ đợi và mong rằng nếu đối phương lại tiếp tục xộc đến thì thế nào gã cũng cùng hung thủ mạng đổi mạng một phen.

Gã chờ rất lâu và dường như càng chờ càng thất vọng. Vì quanh gã đã hoàn toàn yên tĩnh, như thể đối phương ngỡ gã khó mong toàn mạng nên đã bỏ đi.

Dù thế gã vẫn chờ, không dám tháo thứ vọng động cho đến khi xa xa quanh gã chợt xuất hiện nhiều ánh hỏa quang quét qua quét lại loang loáng.

Gã sợ hãi biết đối phương vậy là quyết tâm tìm và tận diệt gã qua thái độ lần này có mang theo đuốc sáng.

Tuy nhiên gã lại nghe tiếng của nhiều người đang kháo nhau:

- Sao vẫn không tìm thấy Vạn Niên Sâm Vương?

- Gã tam quái đã ngộ nhận. Vì Bách Thảo trang của thất phu Lưu Vạn Thế làm gì đủ bản lĩnh tìm một vật mà thật ra từ lâu chẳng một ai mong tìm thấy?

- Hay đây là nguy kế của bọn Tam Quái Đông Hải? Phải chăng lão đại lão nhị đã đắc thủ Vạn Niên Sâm Vương, thế nên sai lão tam tung tin sai lạc dụng ý khiến bốn trang mất phương hướng, mãi lo tận diệt Bách Thảo Trang để bọn Tam Quái Đông Hải ung dung tọa hưởng kỳ thành?

- Cũng khó có thể loại trừ nghi vấn này. Vì bọn ta chỉ tìm thấy thi thể Lưu Vạn Thế với thảm trạng thật khó coi, hầu như đã bị hung thủ tàn sát dã man.

- Nhưng ai là hung thủ, lại ra tay cũng đúng vào đêm nay cùng lúc với bọn ta?

- Bách Thảo Trang kể cả sư đồ gồm đúng năm mạng, tính lại vẫn còn thiếu mất một bọn ta hiện chưa tìm thấy. Có nên tìm nữa chẳng?

- Thôi, đừng phí thời gian nữa. Vì Lưu Vạn Thế là sư phụ mà vẫn bị hung thủ bí ẩn hạ thủ thì gã còn lại chỉ là đệ tử e khó thoát thân. Bọn ta nên mau mau quay về phục bả để sớm có biện pháp đối phó hoặc trừng trị bọn Tam Quái Đông Hải dám hí lộng bốn bang.

- Vậy là bỏ qua nhân vật bí ẩn đã vượt trước bọn ta, hạ thủ Lưu Vạn Thế sao? Vì biết đâu Vạn Niên Sâm Vương đã lọt vào tay nhân vật này?

- Hãy cứ để bang chủ định liệu. Huống hồ nhân vật đó một khi đã đắc thủ ắt chẳng đại lưu lại đây làm chi. Và bọn ta chẳng phải cũng đã có một vài manh mối lo gì không có cơ hội tìm và dò xét kẻ đó? Đi thôi.

- Có cần châm một mối lửa, phóng hỏa thiêu hủy Bách Thảo Trang chẳng?

- Đừng. Vì đó là hành động có thể khiến những ai quan tâm sẽ ngộ nhận ngộ bốn bang đã thủ đắc Sâm Vương Vạn Niên, rồi lại gây đủ phiền toái không cần thiết. Bang chủ sẽ trách phạt nếu bọn ta hành động thiếu suy xét, tự gây ra họa cho bốn bang.

- Nói cũng đúng. Đi thì đi. Hừ!

Những loạt hỏa quang loang loáng chẳng mấy chốc rồi cũng biến mất khỏi tầm thị tuyến gã Phong Gia Liêm, lưu lại cho gã một cảm giác trống rỗng giữa một Bách Thảo Trang lúc này hầu như đã hoàn toàn trống vắng...

- Dưới ánh sáng nhợt nhạt của buổi ban mai chưa thật sự ló dạng, một mình gã Phong Gia Liêm chậm chậm lê chân bước khắp trong ngoài Bách Thảo Trang.

Gã đang tìm một điều gì đó và không hề hy vọng tìm thấy.

Thế nên gã giật mình khi phát hiện vừa có một tiếng động khả nghi lọt vào tai gã.

Gã dừng lại nhìn quanh, cuối cùng thì chú mục nhìn sâu vào giữa một lùm cây Ô Dước ngổ tự mọc hoang nhưng kỳ thực vẫn thường xuyên được chăm sóc. Đoạn gã gọi khe khẽ:

- Sư nương?!

Và tự bản thân gã ngổ nghe lầm khi thật sự từ giữa lùm cây Ô Dước vang lên tiếng hồi đáp cho dù nhỏ:

- Liêm nhi sao biết ta ẩn ở đây? Phải chăng bọn Hải Lưu Bang đã bỏ đi? Ngoài Liêm nhi, còn ai khác nữa vẫn toàn mạng?

Gã uể oải buông người ngồi phịch xuống:

- Kỳ thực đồ nhi vẫn không tin sẽ tìm thấy sư nương. Vì tất cả, a...bọn Hải Lưu Bang thật độc ác, chẳng còn một ai nữa đâu ngoài sư nương và đồ nhi.

Lùm cây Ô Dước chợt xao động, sau đó tách khai để hiển hiện một Sử Linh Yển bằng xương bằng thịt, vẫn sống cho dù khắp trang phục cơ hồ hãy còn nhuộm huyết:

- Sư phụ của Liêm nhi cũng chịu chung số phận như Xuân nhi và Thạch nhi ư? Vậy thì không cần hỏi, ta cũng biết Vạn Niên Sâm Vương đã rơi vào tay Hải Lưu Bang. Đúng như thế chẳng, Liêm nhi?

Gã lắc đầu và lo lắng nhìn sư nương:

- Đêm qua không chỉ có mỗi một Hải Lưu Bang quyết tâm tận diệt bốn trang. Còn thêm nhân vật khác rất bí ẩn, chính là hung thủ gây ra thảm trạng cực kỳ tàn khốc cho sư phụ. Sư nương phải chăng chưa chạm mặt nhân vật đó?

Sử Linh Yển kinh hãi:

- Còn nhân vật nào nữa cũng biết bốn trang đã đắc thủ Sâm Vương Vạn Niên nên xuất hiện ra tay. Phu quân ta đã lâm thảm trạng như thế nào?

Gã rùng mình, hai mắt chột nhăm lại:

- Sư phụ cơ hồ đã bị loạn kiếm phân thân, diện mạo thì bị một chuồng hủy nát. Sư nương nghĩ ai có thể là hung thủ và vì huyết hải thâm thù nên ra tay quá độc ác với sư phụ?

Sử Linh Yển chấn động, không hề biết bản thân đang để hai hàng lệ tuôn trào:

- Phu quân ta từ lâu làm gì có kẻ tử đối đầu, kể cả ta cũng vậy. Nhưng sao Liêm nhi biết đây là hành vi của kẻ khác, chẳng phải do Hải Lưu Bang? Huống hồ trước mặt ta chính bọn Hải Lưu Bang đã tàn độc, gây thảm sát cho Xuân nhi cùng Thạch nhi. Nếu như ta không nhanh chân tẩu thoát e số phận cũng tương tự. Có thật sư phụ của Liêm nhi đã gặp một kết cục bi thảm là thế?

Gã mở mắt bộc lộ những tia nhìn phẫn nộ:

- Vì chính đồ nhi cũng suýt bị nhân vật đó sát hại. Không ngờ trước đó hung thủ đã kịp hạ thủ sư phụ. Hóa ra y lưu mạng cho đồ nhi chỉ là có dụng ý đồ vấy cho Hải Lưu Bang là hung thủ sát nhân đoạt vật.

Sử Linh Yển động tâm:

- Đó là nhân vật như thế nào? Có thật y đã cố ý lưu mạng cho Liêm nhi?

Gã liền đem những gì đã trải trong đêm qua thuật lại cho sư nương.

Sử Linh Yển nghe xong vội ngồi xuống xem xét kỹ vết thương trên bờ vai gã:

- Hung thủ không cố ý lưu mạng cho Liêm nhi. Vì xét theo dấu thương này chỉ cách tâm mạch độ gang tay, ngoài ra còn một vết xước kéo dài, đủ để hiểu Liêm nhi lúc lâm nguy vẫn kịp lùi về và rùn bộ thấp xuống, một may mắn nằm ngoài chủ ý hung thủ. Hoặc giả nếu vẫn như Liêm nhi nghĩ, hung thủ thật cố tình lưu mạng thì dụng tâm của y không phải để chúng ta nghi ngờ Hải Lưu Bang. Vì dù gì Liêm nhi cũng đã biết tận diệt bốn trang không chỉ có một mình Hải Lưu Bang này. Thế nên đành phải nghĩ chủ ý đích thực của hung thủ là muốn hướng mọi chú tâm của Hải Lưu Bang về chúng ta, hai kẻ may mắn thoát chết chưa bị bang Hải Lưu hủy diệt.

Gã Phong Gia Liêm thất sắc:

- Ý sư nương như cũng muốn loại trừ kẻ còn lại trong Tam Quái Đông Hải ra khỏi diện nghi vấn? Hung thủ gây thảm sát cho sư phụ không phải nhân vật này?

Sử Linh Yển bắt đầu đảo mắt lo lắng nhìn quanh:

- Phàm những nhân vật đã từng hành tẩu giang hồ đều có tâm cơ lợi hại, đâu thể dùng những mưu kế tầm thường lừa họ được. Ý ta muốn nói Hải Lưu Bang hiện nay tuy có dạ nghi ngờ kẻ còn lại trong tam quái nhưng trước sau gì bọn chúng cũng phát hiện đã ngờ sai, vì sự thật đại quái lẫn nhị quái cũng đã do bọn chúng sát hại. Do vậy khi sự thật này bị phát hiện đồng thời còn có thêm sự tồn tại của ta và Liêm nhi, thử nghĩ xem lẽ nào chúng không chuyển hướng, trở qua nghi ngờ chúng ta và nhất là cho rằng Vạn Niên Sâm Vương thế nào cũng do chúng ta hãy còn sở hữu? Ôi, càng nghĩ ta càng thêm tin vào lời Liêm nhi vừa nói, nghĩa là mạng của Liêm nhi là do hung thủ bí ẩn cố tình lưu lại. Và điều này chứng tỏ hung thủ là kẻ mưu mô độc ác khó lường. Chưa biết chừng y vẫn còn ẩn dấu đây thế nào cũng tìm cách đánh động làm cho Hải Lưu Bang phát hiện sự tồn tại của chúng ta. Liêm nhi có nhìn kỹ khắp nơi trước khi đi đến đây tìm ta chẳng?

Gã càng thêm kinh hãi:

- Đồ nhi vì nghĩ tất cả đã bỏ đi nên chỉ quan tâm mỗi một việc là thủ kiếm tìm sư nương, chí ít là thà nhìn thấy thi thể giống như tam sư muội, đại sư huynh hoặc sư phụ. Đồ nhi thật không quả quyết quanh đây có còn ai ẩn nấp hay chẳng.

Sử Linh Yến bỗng chui trở lại giữa bụi cây Ô Dước:

- Ta vẫn mang nội thương khá nặng, thà tìm chỗ ẩn và chờ cơ hội sau này báo thù hơn là bất cẩn chường mặt ra chỉ uống mạng vô ích.

Nỗi sợ hãi của Sử Linh Yến khiến gã bỗng có cảm giác cần phải trấn an:

- Sư nương, bụi cây này vì thường ngày vẫn do sư nương tự tay chăm sóc nên chỉ có một mình đồ nhi là duy nhất nghĩ có thể tìm thấy sư nương ở đây. Sư nương hãy tạm ẩn mặt, đồ nhi một lần nữa quyết quay lại dò xét khắp nơi, nhân tiện cũng thu nhặt một ít vật dụng cần thiết. Vì dấu sao rồi cũng đến lúc đồ nhi cùng sư nương tính chuyện bôn đào, khó thể tiếp tục lưu lại đây để mưu chuyện báo phục mối hận diệt môn. Đồ nhi sẽ quay lại ngay.

Dứt lời, gã dù vẫn mệt nhọc vẫn gắng gượng đứng lên và bước đi.

Chợt có tiếng gọi gã:

- Liêm nhi!

Gã quay lại và nhìn thấy sư nương đang để lộ một sắc diện áy náy:

- Nội thương của sư nương đang phát tác?

Sử Linh Yến lắc đầu và cười gượng:

- Bản lãnh của đấng nam nhi dù chỉ là đệ tử như Liêm nhi cũng vẫn có đởm lược hơn ta. Thú thật cảnh kinh hoàng đêm qua đến lúc này hãy còn làm ta khiếp vía. Nhưng dù sao thái độ của Liêm nhi đã khiến ta nghĩ lại. Ta sẽ đi với Liêm nhi để xem hư thực thế nào. Huống hồ việc bôn đào là điều không tránh khỏi, ta chỉ có thể ẩn mặt nhất thời chứ đâu mãi sau này cũng vậy. Đi nào, Liêm nhi.

Nhưng Sử Linh Yển chỉ bước đi được mấy bước đã nhăn mặt đau đớn. Và đến lượt gã áy náy nhìn sư nương:

- Sư nương hãy mau tự dưỡng thương. Đồ nhi có thể thu xếp một mình, mong rằng lúc quay lại sẽ thấy sư nương phần nào hồi phục.

Sử Linh Yển lắc đầu:

- Nhưng ta không cam tâm nếu chưa tận mắt nhìn thấy di thể phu quân. Biết đâu nhờ đó ta có cơ hội tìm thấy Vạn Niên Sâm vương thế nào cũng được phu quân kịp cất giấu. Và chỉ cần tìm thấy thì với một mẫu nhỏ thôi, nội thương của ta sẽ lập tức hồi phục. Liêm nhi cứ để mặc ta.

Nhưng Sử Linh Yển vẫn không thể tự bước đi, vì thế gã đành đề xuất :

- Hãy để đồ nhi giúp sư nương cùng đi?

Sử Linh Yển thở dài:

- Với hiện cảnh lúc này, quả thật lực bất tòng tâm. E chỉ còn mỗi cách đó thôi. Liêm nhi không ngại chứ?

Gã quả quyết:

- Ngay khi còn nhỏ đồ nhi vẫn do một tay sư nương cứu mang chăm sóc, thâm tình nào khác chi đấng sinh thành. Đồ nhi thật sự không cảm thấy ngại, chỉ mong có nhiều hơn nữa những cơ hội như thế này để báo đền ân sâu.

Sử Linh Yển gật nhẹ đầu:

- Tính cách của Liêm nhi từ lâu nay ta không nhận định lầm. Được, ta cũng không ngại, trái lại sẵn sàng tiếp nhận những cử chỉ hiếu nghĩa như thế này của Liêm nhi.

Gã nhẹ nhàng dìu đỡ sư nương cùng bước đi, thoát đầu còn ngần ngại nhưng càng về sau càng cảm thấy dễ dàng hơn. Đến độ có một lúc gã chợt lên tiếng:

- Sư nương đi đứng vẫn khó khăn, sao không để đồ nhi cõng người đi cho nhanh?

Sử Linh Yến cau mặt:

- Nhưng vết thương ở vai Liêm nhi...

Gã phì cười:

- Vết thương tuy vẫn còn đau nhưng chân nguyên nội lực của đồ nhi một lần nữa lại tự hồi phục dù không cần phục dược hay tọa công trị thương. Đồ nhi đang tự hỏi và nhất là mong được sư nương cho một lời giải thích về hiện trạng kỳ quái này ở bản thân đồ nhi. Nhưng thoát tiên vẫn xin sư nương chấp thuận đề xuất vừa rồi của đồ nhi.

Sử Linh Yến cuối cùng cũng miễn cưỡng chấp thuận:

- Không cần tọa công thương thế vẫn tự hồi phục? ! A, phải chi bản thân ta cũng có bản lãnh này như Liêm nhi. Đây là điều bình sinh ta chưa bao giờ nghe nói đến. Và nếu không được đôi ba lần tận mắt mục kích ắt chẳng bao giờ ta tin đây là chuyện có thật. Nhưng Liêm nhi liệu có được ta thật chẳng?

Gã khom người cho sư nương ngả dần lên sau lưng gã:

- Sư phụ vẫn luôn nghi ngờ về thân thế lai lịch của đồ nhi. Tiện đây đồ nhi xin được thỉnh giáo, liệu sư nương có chút manh mối nào giúp đồ nhi sau này tự minh bạch thân thế chẳng?

Sử Linh Yến được cõng đi kể như có dịp nghỉ ngơi, nên vừa nhắm mắt vừa hồi tưởng lại những diễn biến đã xảy ra từ lâu:

- Ta và phu quân thoát tiên không hề có ý thu nhận đệ tử vì kỳ thực làm gì có bản lãnh để trông mong được ai đó sau này đến báỉ sư? Nào ngờ, chỉ sau đôi ba ngày phát hiện và quyết lưu ngụ tại đây thì một điều ngẫu nhiên bỗng đến khiến phu phụ ta không thể không thu nhận đệ tử đầu tiên chính là Liêm nhi.

Gã vẫn cõng sư nương sau lưng, chân bước đi miệng hỏi:

- Không phải đại sư huynh là đệ tử đầu tiên sao?

Và gã nghe sư nương giải thích:

- Bảo là thu nhận đầu tiên nhưng khi đó Liêm nhi vì hãy còn quá bé nên đâu đã được chỉ điểm công phu. Mãi sau này khi tình cờ tìm thấy thêm Thạch nhi cũng bơ vơ cô cút không chỗ nương nhờ, phu phụ ta lại thu nhận, rồi mới nảy ý truyền thụ võ công, mong mai hậu tạo lập một gia phái hầu lưu danh thiên hạ. Khi ấy căn cứ theo niên kỷ, Thạch nhi vì lớn hơn nên được định làm đại đệ tử.

Gã lại hỏi:

- Điều ngẫu nhiên nào đã xảy ra khiến nhị vị lão nhân gia chẳng thể không thu nhận đồ nhi?

- Ta và phu quân vì tình cờ cùng tìm thấy một pho kiếm pháp nên định tâm ẩn ngụ luyện công. Nhưng đã có một nhân vật tình cờ tìm đến. Đây là một nữ nhân dù đang mang thương tích nghiêm trọng vẫn bằng mọi cách cố bảo toàn sinh mạng của một tiểu hài chỉ mới lên bốn lên năm.

- Là đồ nhi?

- Phải. Nhưng Liêm nhi đừng vội nghĩ nữ nhân đó chính là thân mẫu. Vì sau khi giao phó cho phu phụ ta một túi ngân lượng nữ nhân đó mới nên đề xuất, chỉ thỉnh cầu phu phụ ta thay thế chăm sóc cho tiểu thiếu gia của nữ nhân.

- Nữ nhân đó gọi đồ nhi là tiểu thiếu gia?

- Không sai. Chứng tỏ nữ nhân đó bất quá chỉ là thuộc hạ vào loại tâm phúc đối với phụ mẫu của Liêm nhi. Chỉ tiếc nữ nhân đó rất kín kẽ, chẳng bộc lộ thêm bất kỳ điều gì ngoài vồn vẹn một chữ Phong được phu phụ ta tạm dùng để đặt tính danh cho Liêm nhi là Phong Gia Liêm.

- Nữ nhân đó sau này không quay lại?

- Có lẽ sẽ không bao giờ. Vì như đã nói, nữ nhân đó thương thế quá nghiêm trọng, lại có sắc thái khẩn trương như thể vẫn đang bị địch nhân truy đuổi. Ta nghĩ nếu nữ nhân đó không bị thù nhân truy sát thì thương thế đó cũng quá đủ để đưa nữ nhân vào Quỷ Môn Quan. Và quả thật từ ấy đến nay đã qua mười năm năm dài, nhưng nữ nhân đó vẫn thủy chung không một lần xuất hiện.

Gã thở dài:

- Kể như đồ nhi chẳng còn manh mối nào hy vọng minh bạch thân thế?

Nhưng sư nương gã bỗng ban cho gã một vài tia hy vọng:

- Liêm nhi chớ quá bi quan. Vì ta nghĩ mọi gia thân của Liêm nhi nếu lúc này vẫn tại thế ắt cũng có cách để tự tìm ra Liêm nhi. Đây là nhờ vết sẹo có hình thù khá kỳ quái cứ tồn tại mãi ở bên ngực trái của Liêm nhi. Do phu phụ ta từng cùng nhau nhận định nếu vết sẹo đó không được cố ý lưu lại thì dù sao vẫn là một dấu vết để dễ nhận dạng sau này.

Gã gật đầu và tình cờ nhớ lại từng ánh mắt hiếu kỳ của tam sư muội lúc lần đầu nhìn thấy vết sẹo:

- Lai lịch của đồ nhi ắt liên quan đến những ân oán hoặc cừu thù? Vì vết sẹo này cơ hồ do cừu nhân cố tình đoạt mạng, cho dù khi ấy đồ nhi hầy còn quá bé?

- Điều đó rất có thể. Do ta cùng phu quân cũng từng nhận định kẻ đã ủy thác Liêm nhi mặc dù chỉ là nữ nhân nhưng có thể khẳng định công phu bản lãnh quyết chẳng tầm thường. Vậy thì song thân phụ mẫu của Liêm nhi lẽ nào không là bậc cao nhân hữu danh. Nhưng tiếc thay từ bấy đến nay bất chấp mọi cố gắng dò xét của phu phụ ta, thủy chung vẫn không có cách nào phát hiện hoặc minh bạch ai trong những cao nhân đương đại là liên quan đến lai lịch xuất thân của Liêm nhi. Quả là một điều bí ẩn.

Gã thở hắt ra:

- Nói theo ý sư nương mọi hành động của đồ nhi sau này chỉ là chờ đợi một ai đó sẽ tự tìm đến bộc lộ cho đồ nhi biết xuất thân lai lịch thế nào? Có quá mơ hồ chẳng, sư nương?

Sử Linh Yển chợt bảo:

- Đã là quái sự thì khó biết đâu mà lường, chỉ cần Liêm nhi kiên trì nhẫn nại đừng bao giờ qua thất vọng. Nhưng sao ta vẫn chưa nhìn thấy lại thi thể của Xuân nhi hoặc Thạch nhi?

Gã nhìn quanh, đoạn tự dịch chuyển về phía tả:

- Đồ nhi đã thu nhật thi thể cả hai, lần lượt đặt nằm cạnh di thể sư phụ và định tâm chỉ khi nào minh bạch về mệnh hệ của sư nương mới tiến hành lo hậu sự cho tất cả.

Sử Linh Yển thở ra:

- Liêm nhi quả là người tận nghĩa tận trung, thật không uổng công phu phụ ta dưỡng dục giáo huấn. Tiếc rằng phu quân ta chẳng còn sống để tận mắt nhìn và đừng mãi nghi ngờ Liêm nhi nữa.

Gã thoáng khựng lại ngay khi vừa đặt chân đến một gian phòng đang đóng kín cửa:

- Có nhiều điều kỳ lạ ở bản thân đồ nhi khiến sư phụ vẫn không thôi nghi ngờ?

Sử Linh Yển bỗng hồi thúc bằng giọng vụt trầm lại:

- Ta đã nhiều lần thay Liêm nhi giải thích và trấn an, nhất là từ khi nhờ Liêm nhi chúng ta mới đắc thủ Vạn Niên Sâm Vương. Điều đó có nghĩa những thể chất khác lạ của Liêm nhi chỉ có lợi hơn là có hại đối với bổn trang. Có phải thư phòng này chính là nơi phu quân ta bị hung thủ bí ẩn thăm sát? Hãy tiến vào mau hoặc hãy đặt ta xuống để ta tự tiến vào. Nhanh lên nào, Liêm nhi.

Gã giật mình vội đặt sư nương xuống:

- Sư nương sao tỏ ra quá khẩn trương? Có phải cũng ở thư phòng này là nơi sẽ được sư phụ cất giấu Sâm Vương Vạn Niên nếu như thật sự có đủ thời gian?

Sử Linh Yển dù kiệt lực vẫn nôn nóng mở rộng cửa gian phòng:

- Cũng sẽ là nơi được phu phụ ta chọn để bí mật luyện đan. Hy vọng phu quân ta vẫn kịp cất Vạn Niên Sâm Vương vào đó. Nhưng sao Liêm nhi dừng lại như thể không định cùng ta tiến vào?

Gã vẫn đứng như chôn chân ở bên ngoài gian phòng:

- Thà không biết thì thôi, một khi đã biết thì kỳ thực đồ nhi chẳng nên vào.

Sử Linh Yển gượng cười:

- Đừng e ngại. Vì nếu chẳng tin, ta đâu đã tiết lộ điều đó với Liêm nhi. Huống hồ bí ẩn của đan thất nếu không do một trong phu phụ ta chỉ điểm thì bất luận ai khác, kể cả những đệ tử như Liêm nhi cũng đừng mong phát hiện cách khai mở. Vào đi.

Gã đành tuân lệnh tiến vào và lập tức nghe Sử Linh Yển căn dặn:

- Ta cảm thấy có lỗi vì đã không thể bảo toàn tính mạng cho Xuân nhi và Thạch nhi. Thế nên ta ngại chẳng dám chạm vào thi thể bọn chúng. Liêm nhi hãy giúp ta đưa thi thể chúng dịch ra. Chỉ như vậy ta mới đủ dũng lược đến gần di thể phu quân.

Gã gật đầu:

- Địch nhân đêm qua kéo đến không những đông mà còn có bản lĩnh cao minh hơn. Sư nương hà tất mãi áy náy tự trách bản thân khiếm khuyết bổn phận. Vì kỳ thực đến cả sư nương cũng chẳng thể tự bảo vệ, đại sư huynh và tam sư muội quyết không có nguyên do gì oán trách sư nương.

Nhưng dù sao gã cũng kéo hai thi thể tránh xa đúng theo ý muốn của sư nương.

Tuy vậy ngay khi tiến đến gần di thể còn lại và được tận mắt nhìn cung cách hung thủ đã hủy hoại di thể ấy, Sử Linh Yển chợt khom người xuống, ngoảnh mặt ngang thật nhanh và bắt đầu nôn thốc nôn tháo, thổ ra toàn bộ những gì còn chứa trong dạ.

Gã chợt hiểu vội tiến đến và đỡ sư nương lùi nhanh về phía sau:

- Hóa ra sư nương chẳng quen nhìn bất kỳ một thảm trạng nào, nhất là của người thân?

Sử Linh Yển vẫn thổ khan do chẳng còn gì trong dạ để thổ. Cùng lúc đó Sử Linh Yển cũng bắt đầu khóc nức nở:

- Chốn xuất thân của ta rất bình thường, chỉ là hạng dân dã cho đến ngày tình cờ gặp Lưu Vạn Thế và kết thành phu phụ. Và ta dù đã cố nhưng vẫn không thể nào quen với những cảnh như thế này. Cũng bởi đó, để chiều ta phu quân ta mới chấp thuận cùng ta tạm sống một đời ẩn dật. Bảo là tạm vì ta đã hứa rất nhiều lần, sẽ có một ngày ta chẳng thể không giúp phu quân ta giương danh võ lâm. Nhưng bây giờ thì không còn gì để thôi thúc ta thực hiện theo lời hứa ấy. Có phải ta quá vô dụng chẳng, cũng chẳng đáng là sư nương nữa đối với Liêm nhi?

Có một động lực thúc ép gã giang hai tay ôm sư nương vào lòng:

- Người vẫn là sư nương của đồ nhi. Và còn hơn thế nữa. Liêm nhi còn muốn nhận người làm nghĩa mẫu. Hãy yên tâm. Vì nghĩa mẫu sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy những thảm trạng như thế này nữa cho đến khi nào người cảm thấy cần thiết. Hải nhi xin hứa chắc như thế đối với nghĩa mẫu.

Sử Linh Yển được an ủi rất nhiều:

- Ý của Liêm nhi như thế nào?

Gã đáp:

- Hãy phó thác việc báo thù cho hải nhi. Và sau đó khi mọi việc đã hoàn tất, hải nhi hứa sẽ quay về phụng dưỡng và sống cạnh nghĩa mẫu đến trọn đời.

Sử Linh Yển nhẹ đẩy gã ra và thở dài:

- Ta là thê tử, điều đáng hận nhất là chẳng thể lưu lại dù chỉ là một hậu tự cho Lưu gia. Và giờ đây cũng không thể tự tay báo thù cho phu quân. Ngấm lại cho dù số phận như cố tình đẩy ta vào vòng xoáy giang hồ thì bản tính và khí chất của ta lại luôn ngăn cản, không cho ta thực hiện có thể nói là quá nhiều hoài bão của phu quân. Liêm nhi nếu có xem thường thì ta cũng đành chịu.

Gã chột hỏi:

- Vậy sư nương, à không, nghĩa mẫu còn muốn nữa thôi chuyện khai mở bí thất nào đó ở quanh đây?

Sử Linh Yển gượng cười:

- Nếu Liêm nhi đủ dõm lược đảm nhận trọng trách thì bằng mọi giá ta vẫn phải khai mở và phó giao toàn bộ cho Liêm nhi. Nhưng muốn vậy, thoát tiên ta phải bước qua di thể phu quân, đó là điều ta không thể.

Gã đứng lên:

- Hãy đợi hài nhi thu xếp xong thật chu tất cho sư phụ. Điều đầu tiên là giúp sư phụ thay đổi y phục gột rửa mọi dấu vết thẩm sát. Nghĩa mẫu hãy quay mặt đi và đừng cố nhìn.

Và trong khi gã tiến hành, quả thật Sử Linh Yển chẳng lần nào dám dù chỉ là lén nhìn cho đến khi nghe gã gọi:

- Hài nhi cũng đã tạm quản di thể sư phụ ở phòng bên cạnh. Nghĩa mẫu quay lại được rồi.

Sử Linh Yển đưa mắt nhìn quanh và phần nào yên tâm:

- Ngay chỗ phu quân ta vừa nằm, lúc Liêm nhi lau rửa sạch mọi huyết tích liệu có nhận thấy điều gì khác lạ?

Gã khẽ kêu:

- Hài nhi phát hiện máu huyết từ di thể sư phụ như được thấm khá nhiều xuống phía dưới, cho dù đây chỉ là một nền đá lót thật kín. Phải chăng ngay bên dưới chính là đan thất bí ẩn?

Sử Linh Yển thổ lộ:

- Phu quân ta lúc mất mạng vẫn khư khư nằm trấn giữ lối xuất nhập, ta thật sự hy vọng Vạn Niên Sâm Vương hãy còn. Liêm nhi mau thay ta kéo mạnh một xích sắt ẩn khuất ở góc đằng kia. Lối xuất nhập khai mở, mọi hư thực thế nào ắt minh bạch.

Gã nhìn vào góc hữu của thư phòng và thay vì tìm thấy xích sắt thì lại phát hiện một bóng nhân ảnh đã âm thầm xuất hiện. Gã giật thót người.

- Ai? Sao lại dám tùy tiện đột nhập bốn trang?

Nhân vật đó bật cười và dùng một bàn tay chỉ còn lại bốn ngón ung dung chộp vào đầu một đoạn xích:

- Lão phu được nhiều nhân vật biết đến qua ngoại hiệu Cửu Chỉ Lão Tà, là tổng hộ pháp Hải Lưu Bang. Vậy tiểu oa nhi người đã rõ vì sao lão phu tùy tiện lọt vào đây rồi chứ? Ha...Ha...

Gã kinh tâm lúi thật nhanh về cạnh Sử Linh Yển:

- Hồng cả rồi, nghĩa mẫu. Hải nhi đành liều chết quyết không để Vạn Niên Sâm Vương rơi vào tay kẻ thù.

Sử Linh Yển chộp tay gã:

- Đừng liều mạng vô ích. Hãy mau đưa ta cùng tẩu thoát thật nhanh.

Nhưng Cửu Chỉ Lão Tà lại phát lên tràng cười ngạo nghễ:

- Mọi diễn biến đêm qua cho dù được bẩm báo nhưng lão phu quyết chẳng tin đã có một nhân vật phổng tay trên bốn bang. Thế nên ngay lúc này người của bốn bang đã phong tỏa tứ bề. Hai người chỉ là hạng vô dụng đừng mong thoát. Ha...Ha...

Gã bỗng tăng dũng lực, vội đỡ Sử Linh Yển nằm lên lưng:

- Nghĩa mẫu, đây là lúc nghĩa mẫu chẳng thể không đối đầu với sự thật. Hãy để hải nhi cố gắng cho dù không thoát vẫn phải liều chết cùng địch nhân. Đi!

Chợt ngay trước cửa gian thư phòng xuất hiện một nữ lang:

Người nên ngoan ngoãn lưu lại. Chờ khi nào bốn bang thật sự tìm thấy Vạn Niên Sâm Vương, lúc đó sẽ có cách định đoạt số phận hai người.

Gã khựng lại:

- Cô nương muốn ám chỉ sẽ sát nhân diệt khẩu ngay khi tìm thấy Vạn Niên Sâm Vương vì không muốn bắt luận ai phát giác sự tình?

Nữ lang nọ lạnh lùng đưa mắt nhìn Cửu Chỉ Lão Tà:

- Tổng hộ pháp hãy mau phát động cơ quan. Đã có tiểu nữ giám sát từng động tĩnh của gã.

Cửu Chỉ Lão Tà gật đầu:

- Lão phu đang lo một mình khó thể giám sát toàn bộ. Được lắm, đành làm phiền nhị tiểu thư một phen vậy.

"Coong..."

Một tiếng ngân vang lên và một vuông gạch giữa nền phòng chột thụt xuống, để lộ một miệng huyết tối đen chẳng biết sâu bao nhiêu.

Đến lúc này nữ lang kia chột trịnh thượng ra lệnh cho gã Phong Gia Liêm:

- Người mau chui xuống. Và chỉ cần tìm thấy Vạn Niên Sâm Vương thì phần nào đó sinh mạng người được bảo toàn.

Gã cười lạnh:

- Nhưng ở dưới đó tối đen như thế kia, hướng hồ tại hạ chưa đặt chân vào đó bao giờ, cô nương có thể cho tại hạ mượn hỏa tập hoặc một ngọn đuốc cũng được?

Nữ lang nhún vai, lại gọi Cửu Chỉ Lão Tà và bảo:

- Gã dù muốn cũng không đủ tư cách hoặc bản lãnh giở trò. Tổng hộ pháp hãy cho gã toại nguyện.

Cửu Chỉ Lão Tà cười ngạo nghễ lúc ném cho gã một ngọn hỏa tập:

- Người không thể ẩn mãi ở bên dưới, trừ phi muốn biến thành xác chết cong queo một khi bị bốn bang phóng hỏa thiêu hủy toàn bộ chốn này.

Nhưng lúc gã toan đi đến miệng huyết để thực hiện việc chui xuống, chột bị nữ lang nọ ngăn lại:

- Người hãy lưu sư nương của người lại, không được đưa cùng đi.

Gã gượng cười và bất giác tự hít một hơi thật dài:

- Sư nương của tại hạ vốn dĩ đang mang nội thương nghiêm trọng, rất cần có tại hạ ở bên cạnh chăm sóc. Nhưng nếu cô nương hứa sẽ không gây bất kỳ tổn hại nào thì...

Nữ lang lạnh giọng cắt ngang:

- Người tư cách gì đặt điều kiện với ta? Tốt nhất hãy làm theo mệnh lệnh. Bằng không đừng trách ta độc ác, đành kết liễu cả hai, sau đó vẫn có thể tự kiếm tìm Vạn Niên Sâm Vương, cho dù ở dưới đó hoặc có hoặc không ẩn tàng những mai phục hiểm nguy. Nhanh lên.

Gã khom người xuống từ từ. Nhưng bất chột gã thay vì đặt Sủ Linh Yến xuống thì lại đột ngột bật tung người, mang theo Sủ Linh Yến cùng lao thẳng vào nữ lang nọ:

- Ta là nam nhi đại trượng phu, há dễ tuân theo mệnh lệnh của người chỉ là nữ nhi không hơn không kém. Đỡ!

Và gã thật liều khi sử dụng ngọn hỏa tập như vũ khí, vừa bật cho chúng cháy sáng lên vừa tìm cách hươ nhanh vào giữa mặt nữ lang.

"Xoạch! Vù..."

Nữ lang có phần bất ngờ, đành nghiêng người qua một bên để tránh tia hỏa quang kỳ thực chẳng có gì lợi hại:

- Người thật không biết tự lượng sức. Và chỉ cần một sợi tóc của ta thôi nếu bị cháy thì chính người sẽ phải thế mạng vào.

Đồng thời với câu hăm dọa, nữ lang còn tung ngọc thủ thi triển một kỳ chiêu, chộp vào một trong nhiều trọng huyết ở phần chính diện đã được gã phơi lộ ngay trước mặt ả.

"Vù..."

Nào ngờ gã bật cười:

- Ta đốt tóc người làm gì. Trái lại ta chỉ muốn hủy hoại dung diện người, một khuôn mặt dù mỹ miều xinh đẹp nhưng lại hàm chứa toàn những lời độc ác. Xem đây. Ha...Ha...

Hỏa tập vì là một mối lửa chỉ phát cháy khi được bật lên, thế nên không dễ tắt cho dù bị gã hươ mạnh về mọi phía theo ý định. Và bất chấp một trọng huyết đang bị uy hiếp gã vẫn liều lĩnh tìm cách đưa hỏa tập đến thật gần diện mạo quả thật khá xinh đẹp của nữ lang.

"Ào..."

Có nữ nhân nào lại không sợ dung diện bị hủy hoại. Thế nên nữ lang dù phần nộ vẫn phải lùi bước và tiếp tục nghiêng người né tránh.

Chính lúc đó gã buông bỏ hỏa tập để tránh được rảnh tay hầu chộp nhanh vào phần đốc của thanh kiếm đeo sau lưng nữ lang.

"Soạt!"

Đã có vũ khí, gã bật lên tiếng gầm hung hãn:

- Ta có biết tự lượng sức hay không, hãy đỡ một chiêu kiếm của ta thì rõ. Trúng!

"Vù..."

Một diễn biến thật là bất ngờ vì thế Cửu Chỉ Lão Tà ngay lập tức bật người lao ào vào gã từ phía sau:

- Cuồng đồ vô tri. Với bản lãnh của ngươi thì đây là hành động tự tìm chết, hệ lụy luôn đến cả mụ sư nương vô dụng của ngươi. Đỡ!

"Ào..."

Nhưng kiếm chiêu của gã đã khiến nữ lang trước mặt dịch tránh, tạo ngay một cơ hội để gã hối hả bật lao vọt ra ngoài.

"Vù..."

Cửu Chỉ Lão Tà từ bên trong lao vọt ra đuổi theo.

"Vù..."

Gã bật kiếm và buông tiếng rít căm phẫn:

- Chính lão mới không biết tự lượng sức hoặc đã dám xem thường thủ đoạn của ta. Mau nạp mạng.

"Ào..."

Một tia kiếm quang bật lóe lên và nhanh như chớp trở thành một trở ngại ngăn chặn hoàn toàn cước lực của Cửu Chỉ Lão Tà.

Lúc Cửu Chỉ Lão Tà chợt khựng lại thoát tia kiếm quang trong gang tấc, thì thanh kiếm trong tay gã bỗng như mũi giùi chọc nhanh vào Cửu Chỉ Lão Tà:

- Lão quả lợi hại nhưng kiếm của ta quyết chẳng chịu kém. Đỡ!

"Vù..."

Cửu Chỉ Lão Tà đành lùi như biến trở lại vào trong gian thư phòng.

"Vút!"

Đây cũng là lúc gã quay người cuống cuống đưa Sử Linh Yến chạy chết.

Vì Bách Thảo Trang là địa hình quá quen thuộc nên gã chỉ sau đôi ba lượt chuyển phương đổi hướng thì đã đưa Sử Linh Yến an toàn ẩn vào một nơi thật khuất.

Sử Linh Yến sợ hãi thì thào:

- Sao không chạy nữa? Liêm nhi không sợ bọn chúng sẽ phóng hỏa thật sao?

Gã để sư nương đứng xuống và đáp thật khế:

- Người của Hải Lưu Bang đã phong tỏa toàn trang, hài nhi lo sợ chạy không thoát. Còn việc phóng hỏa chúng chỉ thực hiện khi nào đã dò xét xong đan thất. Hài nhi đang mong chúng sẽ tìm thấy Sâm Vương Vạn Niên. Chỉ như vậy chúng mới đắc ý bỏ đi chẳng quan tâm truy sát chúng ta làm gì.

Sử Linh Yến yên tâm dần:

- Cũng nhờ Liêm nhi khôn khéo và dụng mưu linh hoạt. Nếu không ta thật sự chẳng dám tin vì với cảnh ngộ như lúc này lại thoát.

Gã thở ra nhè nhẹ tự nhìn lại thanh kiếm đã đoạt của nữ lang:

- Hài nhi chỉ hành động liều. Nếu chẳng đoạt được kiếm và nhất là tận dụng từng yếu điểm của địch nhân thì vị tất được may mắn thoát như thế này.

Sử Linh Yến bỗng nhớ lại:

- Liêm nhi chỉ dọa hay thật sẽ hủy hoại nhan sắc nếu ả lúc này không nhường bước?

Gã liếc nhìn sư nương:

- Liệu nghĩa mẫu có trách chẳng nếu hài nhi vì bất đắc dĩ đành thực hiện hành vi có phần quá độc ác như thế?

Sử Linh Yến thở dài:

- Ta trách sao được một khi đã có lần phụ quân ta từng giáo huấn bọn Liêm nhi, bảo "nhân với kẻ thù là bất nhân với chính mình"? Nhưng vì Liêm nhi hỏi ta không thể không căn dặn thêm, bản tánh ta dù thế nào vẫn không muốn cùng người khác mua thù chuốc oán. Thế nên khi có thể Liêm nhi cũng chớ quá nặng tay, chỉ trừ phi đó là điều thật sự vạn bất đắc dĩ.

Gã lễ độ gật đầu:

- Nghĩa mẫu vì nguyên cớ nào để bảo là ngẫu nhiên bị đẩy vào vòng xoáy giang hồ?

Sử Linh Yến cười nhẹ:

- Ta tình cờ tìm thấy Lưu Vạn Thế mang thương tích rất nặng. Khi ấy do ta chỉ còn lại một mình, thân sinh phụ mẫu đã lần lượt chu du miền tiên cảnh, vì đang cô đơn nên ta dễ dàng phát sinh lòng hảo cảm và tận tâm chăm sóc cho đáng hùng anh. Đã vậy Lưu Vạn Thế lại sợ bị kẻ thù truy sát, cứ nằng nặc nài van ta cùng đưa đi một nơi thật xa, thật vắng để ẩn mặt. Ta đã chấp thuận và tình cờ đưa cả hai đến một chỗ không ngờ lại có ẩn giấu tuyệt học, là một pho kiếm

pháp vô danh nhưng được Lưu Vạn Thế lúc phẫn khích gọi là Yến Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sở, ghép từ tính danh của cả hai chúng ta. Vậy có phải tình thế đã ngẫu nhiên đẩy ta vào vòng xoáy giang hồ?

Gã càng nghe càng cảm thấy lạ:

- Vậy là sư phụ từng có cừu nhân? Liệu có phải đấy là nguyên nhân khiến sư phụ chấp thuận cùng nghĩa mẫu mai danh ẩn tích những mười năm năm dài?

Sử Linh Yến lắc đầu:

- Đã có lần ta từng hỏi một câu tương tự và được giải thích ấy là vì phu quân ta không nỡ xa cách ta nếu như chưa đào luyện ta thành một cao thủ hữu hạng. Nhưng biết đâu Liêm nhi đoán đúng. Và có lẽ vì bản lĩnh của cừu nhân quá cao minh nên phu quân ta chẳng thể báo thù nếu vẫn chưa có ta cùng hợp lực. Vậy là bằng cách đó, ngày tiếp ngày phu quân ta luôn khích lệ và nhất là tận tâm đào luyện công phu cho ta.

Gã lại hỏi:

- Nghĩa mẫu chỉ luyện theo pho kiếm pháp vô danh hay còn luyện thêm công phu nào nữa?

Sử Linh Yến bảo:

- So về niên kỷ phu quân ta lớn hơn ta những một giáp, thế nên khi chỉ điểm phu quân ta cũng nghiêm khắc chẳng khác gì sư phụ đối với đồ đệ. Và những gì ta được đào luyện cũng chính là các công phu sau này bọn Liêm nhi được phu phụ ta chỉ điểm. Là pho kiếm pháp vô danh ấy với một ít công phu quyền chưởng khác đủ để vận dụng và thi triển đến thuần thục pho kiếm pháp Yến Oanh. Nhưng sao Liêm nhi quan tâm đến chuyện này? Có phải vì đã phát hiện một vài điều khác lạ?

Gã phủ nhận:

- Chính sự xuất hiện của một hung thủ bí ẩn, sau đó là cái chết tột cùng thảm khốc của sư phụ khiến hài nhi quan tâm và nhất là rất muốn biết cừu nhân từng có của sư phụ là ai.

Sử Linh Yến gượng cười:

- Thế mà ta lại nghĩ Liêm nhi đã phát giác thái độ có phần nào khác lạ của phu quân ta. Riêng về tính danh hoặc nguyên do cùng kẻ nào đó gây thù, có lẽ vì ta chẳng bận tâm hỏi nên sư phụ của Liêm nhi chưa một lần nào thổ lộ.

Chợt gã khế kêu:

- Có tiếng chân người?! Nghĩa mẫu hãy cố, đừng để phát ra tiếng động.

Vừa lúc đó có tiếng của Cửu Chỉ Lão Tà trầm trầm đưa đến:

- Là thật. Không lẽ lời thú nhận của gã tam quái chỉ là bịa đặt. Nếu không Lưu Vạn Thế còn có thể giấu Vạn Niên Sâm Vương ở đâu?

Tiếp theo là tiếng cười khẩy của nữ lang từng được Cửu Chỉ Lão Tà gọi một cách tôn kính là nhị tiểu thư:

- Bách Thảo Trang vốn nhỏ bé và vô danh. Nếu như không tìm thấy Vạn Niên Sâm Vương cất giấu ở đây, có nghĩa là Lưu Vạn Thế không hề đắc thủ Sâm Vương Vạn Niên. Chúng ta chỉ phí công một cách vô ích, lại còn mất một thanh kiếm vào tay một gã tiểu tốt vô danh. Tức chết đi được.

Cửu Chỉ Lão Tà cười hà hà:

- Chỉ một thanh kiếm nào có sá gì. Sẽ hệ trọng hơn nếu như diện mạo kia thật sự bị hủy hoại. Mà này, tiểu tử kẻ cũng khá đấy chứ? Nếu Lưu Vạn Thế vì đã chết nên lập tức lưu danh đến Vạn Thế thì tiểu tử ấy, giả như được ai đẩy đào luyện đến nơi đến chốn ắt hẳn cũng có ngày rạng danh. Có đúng chẳng? Hà...hà...

Nữ lang vắn lại:

- Nữ nhân nào mà chẳng chú trọng giữ gìn diện mạo? Điều đáng nói là vẫn có người để một gã vô danh với một hai chiêu kiếm cũng vô danh không kém làm cho mất thể diện, đến nỗi đã để cho gã không chỉ tẩu thoát một mình mà còn mặc tình mang theo thêm một người nữa. Thật đáng hổ thẹn.

Cửu Chỉ Lão Tà hết cả cười, đành tìm lời giải thích với thanh âm giọng nói mỗi lúc một xa dần:

- Gã vẫn hờm mãi ngay phía ngoài, khi đã liễu thì dù một cũng lợi hại như thể hai ba. Huống hồ khi ấy Vạn Niên Sâm Vương quả có sức thu hút kỳ lạ. Nếu chẳng phải vậy gã đâu dễ chạy thoát. Tóm lại gã đúng là khá, dù lâm nguy vẫn khéo vận dụng thủ đoạn. Thủ hởi nào ai dám nghĩ gã chỉ giả vờ nấp bên ngoài nhưng kỳ thực đã cứ len lén bỏ đi thì chẳng ai hay biết từ lúc nào...

Thanh âm nhỏ dần rồi chẳng còn nữa làm cho gã Phong Gia Liêm phập phồng lo sợ:

- Bọn chúng chẳng tìm thấy điều cần tìm. Nghĩa mẫu mau nằm lên lưng hài nhi. Chúng ta phải thoát nhanh trước khi bọn chúng vì quá tức giận rất có thể sẽ phóng hỏa.

Sử Linh Yển sợ hãi vội nằm phục lên lưng gã:

- Hãy thoát nhanh. Ta chỉ làm phiền Liêm nhi một lần này nữa thôi. Vì sau đó ta thà tìm một nơi yên tĩnh lưu ngụ vĩnh viễn chứ quyết chẳng dây vào giới giang hồ đầy hung ác và hiểm độc.

Do sợ Bách Thảo Trang sẽ bị phóng hỏa thật nên gã chạy tận lực bình sinh chẳng cần che giấu hành tung, cũng chẳng lo ngại bởi tiếng động phát ra từ những bước chân dập dồn.

- o O o -